

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z odwołania B.P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Koszalinie
z udziałem zainteresowanej M.P.
o ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 18 listopada 2025 r.,
skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 19 grudnia 2024 r., sygn. akt III AUa 455/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 19 grudnia 2024 r., na skutek apelacji organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 28 września 2023 r., zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie płatnika B.P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Koszalinie z dnia 27 czerwca 2022 r. stwierdzającej, że M.P. jako pracownik u płatnika składek B.P. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od 1 lutego 2022 r.

W wywiedzionej od powyższego wyroku skardze kasacyjnej odwołująca się B.P. zaskarżyła wyrok Sądu drugiej instancji w całości. W podstawach skargi podniosła zarzut naruszenia przepisów prawa, a mianowicie:

1) przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy: art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. prowadzących do uznania, że ubezpieczona M.P. nie podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnym, rentowym, chorobowemu i wypadkowym, a zawarta umowa o pracę była działaniem podjętym jedynie dla pozoru, i rażącego naruszenia: art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c., art. 231 k.p.c., art. 233 § 1 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c., art. 217 § 2 k.p.c. - przez przyjęcie, iż ciężar dowodu na okoliczność podlegania ubezpieczeniu społecznemu spoczywał na odwołującej i wydanie rozstrzygnięcia sprzecznego z zebrany materiał dowodowy;

2) przepisów prawa materialnego: art. 22 k.p., art. 83 § 1 k.c. w zw. z art. 22 i art. 300 k.p., art. 11 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych; art. 83 § 1 k.c., art. 353¹ k.c., art. 10 i 11 k.p., art. 22 Konstytucji RP; art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 22 i 11 k.p. przez uznanie, że okoliczności przedmiotowej sprawy nie pozwalały przyjąć, że ubezpieczona wykonywała pracę na rzecz płatnika składek od 1 lutego 2022 r. i w związku z tym nie podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnym, rentowym, chorobowemu i wypadkowym, a zawarta umowa o pracę była działaniem podjętym jedynie dla pozoru, podczas gdy w rzeczywistości ubezpieczona świadczyła pracę, a w rezultacie spełniła przesłanki bycia pracownikiem podlegającym obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu.

Wobec przedstawionych zarzutów odwołująca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie apelacji organu rentowego w całości, ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania; ponadto o zasądzenie od organu rentowego na rzecz płatnika składek kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odwołująca się wskazała, że wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania jest uzasadniony sprzecznością orzeczenia Sądu Apelacyjnego z dotychczasową linią orzecniczą,

co czyni skargę kasacyjną oczywiście uzasadnioną wobec rażących naruszeń prawa. Według skarżącej przyjęcie przez sąd, że umowa o pracę nie powinna zostać zawarta, ponieważ dla płatnika składek nie było to ekonomicznie uzasadnione, są niewystarczające ani do zastosowania art. 83 § 1 k.c., ani do podważania możliwości zastosowania art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Ponadto negatywna ocena racjonalności decyzji pracodawcy (płatnika składek) o zatrudnieniu pracownika nie może stanowić podstawy przyjęcia, że umowa o pracę została zawarta jedynie dla pozorów, jeżeli stosunek pracy zrealizował się przez wykonywanie zatrudnienia o cechach pracowniczych (art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 22 § 1 k.p.). W niniejszej sprawie w ocenie płatnika składek ocena dokonana przez Sąd Apelacyjny jest nieuprawnioną i krzywdzącą dla ubezpieczonej oraz jawi się jako rażąco sprzeczna z zebrany materiał dowodowy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania. Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z: 18 marca 2025 r., I USK 280/24, LEX nr 3847441, 10 czerwca 2025 r., III USK 295/24, LEX nr 3899492).

Strona wnosząca skargę kasacyjną, zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinna sformułować w niej wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz ze stosownym uzasadnieniem, wykazując, że zachodzi jedna z przesłanek przedsądu wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Formułując wniosek oparty na przesłance przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w jego motywach zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; 18 kwietnia 2023 r., I PSK 102/22, LEX nr 3569426; 10 września 2024 r., I USK 21/24, LEX nr 3774110). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134; 7 lutego 2024 r., II USK 124/23, LEX nr 3669686; 16 kwietnia 2024 r., II USK 330/23, LEX nr 3714336). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z: 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133, II USK 124/23, LEX nr 3669686; 28 maja 2020 r., I CSK 491/19, LEX nr 3032478; 6 sierpnia 2024 r., I PSK 2/24, LEX nr 3746311). Konieczne jest zatem wykazanie, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości (postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49;

11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; 18 stycznia 2024 r., I CSK 1100/23, LEX nr 3656956; 19 listopada 2024 r., I PSK 142/23, Legalis nr 3170656; 7 lutego 2024 r., II USK 490/22, LEX nr 3668542).

Sąd Najwyższy stwierdza, że skarżąca nie wykazała istnienia powołanej przesłanki przedsądu. Analiza uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia oraz wniesionej skargi kasacyjnej w zakresie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej nie pozwala na stwierdzenie, że zachodzi powołana przez skarżącą przesłanka przedsądu. Stawiając tezę o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, jej autorka sugerowała błąd Sądu drugiej instancji w subsumpcji normy prawnej przepisu art. 83 § 1 k.c., do ustalonego stanu faktycznego, prowadzący do odmowy objęcia M.P. obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym z tytułu umowy o pracę wobec pozorności zawartej umowy.

W judykaturze przyjmuje się, iż do objęcia pracowniczym ubezpieczeniem społecznym nie może dojść wówczas, gdy zgłoszenie do tego ubezpieczenia dotyczy osoby, która nie jest pracownikiem, a zatem zgłoszenie do ubezpieczenia społecznego następuje pod pozorem zatrudnienia (wyroki Sądu Najwyższego z: 18 maja 2006 r., III UK 32/06, LEX nr 957422; 23 czerwca 2021 r., I USKP 37/21, LEX nr 3363480; postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 maja 2024 r., III USK 296/23, LEX nr 3713977; 16 października 2024 r., II USK 289/23, LEX nr 3768926). Wymaga zatem podkreślenia, że dla objęcia ubezpieczeniem społecznym z tytułu wykonywania pracy zasadnicze znaczenie ma nie to, czy umowa o pracę została zawarta, lecz to, czy strony umowy pozostawały w stosunku pracy (art. 6 ust. 1 pkt 1 i art. 8 ust. 1 ustawy systemowej). O tym, czy strony istotnie w takim stosunku pozostawały i stosunek ten stanowi tytuł ubezpieczeń społecznych, nie decyduje natomiast samo formalne zawarcie umowy o pracę, wypłata wynagrodzenia, przystąpienie do ubezpieczenia i opłacenie składki, wystawienie świadectwa pracy, ale faktyczne i rzeczywiste realizowanie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy, a wynikających z art. 22 § 1 k.p. Treść oświadczeń woli złożonych przez strony przy zawieraniu umowy o pracę nie ma więc rozstrzygającego znaczenia dla kwalifikacji danego stosunku prawnego jako stosunku pracy (wyroki Sądu Najwyższego z: 16 października 2018 r., I UK 115/18, OSNP 2019 nr 5, poz. 61; 14 maja 2025 r., III USKP 5/25, LEX nr 3886168; postanowienia Sądu

Najwyższego z: 15 maja 2024 r., III USK 296/23, LEX nr 3713977; 6 sierpnia 2025 r., II USK 46/25, LEX nr 3910082).

Zgodnie z art. 22 § 1, 1¹ i 1² k.p., decydujące znaczenie dla uznania istnienia stosunku pracy ma wykonywanie za wynagrodzeniem pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, bez względu na nazwę umowy. Dla objęcia obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi istotne jest, aby stosunek pracy zrealizował się przez wykonywanie zatrudnienia o cechach pracowniczych. Podstawowe znaczenie w procesie sądowego badania, czy dany stosunek prawny jest stosunkiem pracy, ma ustalenie faktyczne, czy wykonywana praca ma cechy wymienione w art. 22 § 1 k.p. W tym celu bada się okoliczności i warunki, w jakich dana osoba wykonuje czynności na rzecz innego podmiotu i dopiero w wyniku tego badania (poczynienia stosownych ustaleń) rozstrzyga się, czy czynności te świadczone są w warunkach wskazujących na istnienie stosunku pracy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 18 listopada 2020 r., III UK 427/19, LEX nr 3080654; 10 września 2024 r., I USK 21/24, LEX nr 3774110).

W orzecznictwie sądowym zauważa się, że jedną z najważniejszych przesłanek przy ocenie zatrudnienia, braną pod uwagę przez sądy, jest to, czy doszło do podjęcia i wykonywania pracy w charakterze pracownika i to, czy pracodawca przyjmował świadczenie pracy. Niemożliwe jest więc przyjęcie pozorności zatrudnienia, jeżeli dana osoba faktycznie podjęła zatrudnienie i wykonywała swoje obowiązki tak, jak określa to Kodeks pracy. Sądy - analizując tę przesłankę - biorą pod uwagę, czy pracodawca rzeczywiście miał zapotrzebowanie na zatrudnienie kolejnego pracownika, a nawet, czy utworzenie dla niego nowego miejsca pracy (zaangażowanie nowego pracownika) było ekonomicznie uzasadnione. Sprawdzane jest również to, czy po przejściu pracownicy na urlop macierzyński wykonywane przez nią obowiązki zostały przekazane innemu pracownikowi, bądź kilku pracownikom, czy może też została zatrudniona osoba na zastępstwo. Istotną kwestią jest wreszcie to, czy pracodawca miał fundusze na zatrudnienie dodatkowej osoby. Warto też zauważyć, że wykonywanie sporadycznych czynności na rzecz pracodawcy, niezwiązanych z umową, z której wynikałby stosunek pracy, nie może być uznane jak świadczenie umówionej pracy

w rozumieniu przepisów Kodeksu pracy (postanowienia Sądu Najwyższego z: 11 stycznia 2022 r., II USK 573/21, LEX nr 3352099; 1 kwietnia 2025 r., III USK 285/24, LEX nr 3853576).

Zdaniem Sądu Najwyższego, lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wyraźnie wskazuje, że Sąd drugiej instancji w pełni respektował przedstawioną wyżej wykładnię przepisów, czyniąc z niej podstawę do przeprowadzenia oceny prawnej ustalonego w toku procesu stanu faktycznego, który w postępowaniu kasacyjnym ma wiążący charakter (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Skarżąca, wnioskując o przyjęcie skargi do rozpoznania, w istocie zmierza do podważenia ustalonego przez Sąd orzekający stanu faktycznego sprawy, przeciwstawiając go własnej ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów. Należy zatem przypomnieć, że w rozpoznawanej sprawie Sąd Apelacyjny stwierdził, że z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie wynika, aby odwołująca wykonywała czynności na rzecz płatnika składek w rygorach charakterystycznych dla stosunku pracy, realizowanym w pełnym wymiarze czasu pracy, w wyznaczonym umową miejscu pracy, a także pracowała wyłącznie na ryzyko i na rzecz pracodawcy, w okresie wskazanym w zaskarżonej decyzji.

Sąd Apelacyjny ustalił, że pomiędzy płatnikiem a ubezpieczoną M.P. doszło do sporządzenia pisemnej umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku pracownika administracyjnego, jednakże na podstawie zeznań płatnika, ubezpieczonej oraz świadka, a także oświadczeń pacjentów płatnika niemożliwe było ustalenie, że ubezpieczona rzeczywiście świadczyła pracę na rzecz płatnika na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w ustalonym miejscu i czasie pracy. Zeznające w sprawie postronne osoby wskazały bowiem, że jedynie widywały ubezpieczoną przy komputerze w gabinecie pielęgniarki środowiskowej, natomiast żadna z tych osób nie miała wiedzy co do zakresu godzin pracy i wykonywanych czynności. W toku postępowania płatniczka nie przedstawiła dokumentów pracowniczych poświadczających wykonywanie przez ubezpieczoną pracy. Sąd uznał również, że brak było rzeczywistej i realnej potrzeby uzasadnionej przesłankami ekonomicznymi do stworzenia dla niej miejsca pracy. Podczas nieobecności ubezpieczonej w pracy, jej obowiązki wykonywała płatniczka składek, nie zatrudniając nikogo innego do pomocy. Okoliczności te w konsekwencji

doprowadziły Sąd do wniosku, że nakład pracy na czynności biurowe nie był szczególnie duży i nie wyczerpywał pełnego wymiaru czasu pracy. Sąd uznał również, że brak było ekonomicznej oraz gospodarczej potrzeby zatrudniania w spornym okresie ubezpieczonej na stanowisku pracownika administracyjnego. Wysokość wynagrodzenia ubezpieczonej w zestawieniu z osiąganymi przez płatnika dochodami za rok 2021 i 2022 potwierdziła, iż zatrudnienie ubezpieczonej na umowę o pracę z punktu widzenia prowadzenia działalności gospodarczej było całkowicie nieopłacalne.

W związku z powyższymi ustaleniami Sąd Apelacyjny uznał, że pomimo iż z ustaleń sprawy wynika, że ubezpieczona zajmowała się sprawami administracyjnymi w działalności płatnika, to brak było podstaw faktycznych do przyjęcia, że ta aktywność była realizowana w pełnym wymiarze godzin, w miejscu wskazanym w umowie o pracę, na rzecz i ryzyko pracodawcy. Wszystkie wymienione powyżej okoliczności miały na celu jedynie uwiarygodnić na zewnątrz istnienie i realizację stosunku pracy, który pomiędzy stronami w rzeczywistości nie istniał. Strony nawiązały fikcyjny stosunek pracy, stwarzając szereg formalnych i faktycznych pozorów jego realizacji, zaś ich jedynym zamiarem było włączenie ubezpieczonej do systemu ubezpieczeń społecznych jako pracownika i uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia zdrowotnego. Całokształt okoliczności sprawy wskazuje, że ubezpieczona od dawna pomagała płatnikowi w pracy, a okoliczność wykonywania przez nią czynności na rzecz płatnika, bo takie niewątpliwie wykonywała, nie wynikały z faktu zawarcia umowy o pracę, lecz z pomocy najbliższemu członkowi rodziny przy prowadzeniu działalności gospodarczej. Było to tym bardziej uzasadnione, że matka i córka mieszkały razem i prowadziły wspólne gospodarstwo domowe. Strony, zatem wzajemnie złożyły pozorne oświadczenia woli o zawarciu umowy o pracę z ubezpieczoną na stanowisku pracownika administracyjnego w warunkach, gdy ubezpieczona pracy nie realizowała i nie miała zamiaru realizować ustalonego zakresu obowiązków pracowniczych na warunkach wynikających z kodeksu pracy. Ubezpieczona podjęła natomiast czynności, markujące realne wykonywanie umowy, by w odbiorze zewnętrznym stworzyć wrażenie realnego zatrudnienia. Sąd Apelacyjny uznał, iż zawarta umowa o pracę jako pozorna była nieważna i nie rodziła tytułu do

objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym. Decyzja organu była więc prawidłowa.

Wszystkie powyższe fakty, doprowadziły Sąd odwoławczy do uznania, że umowa o pracę zawarta z odwołującą się i płatnikiem składek została zawarta dla pozoru za zgodą obu stron (art. 83 § 1 k.c.). W okolicznościach niniejszej sprawy (krótki okres faktycznego świadczenia przez wnioskodawczynię pracy, brak możliwości ustalenia godzin i miejsca faktycznego wykonywania pracy, niepotwierdzenie wykonywania czynności w reżimie pracowniczym, rodzinne powiązania z płatnikiem składek, brak ekonomicznego uzasadnienia dla zatrudnienia powódki, czy w końcu niezatrudnienie nikogo na miejsce odwołującej po utracie przez nią zdolności), Sąd uznał, że oświadczenia stron w przedmiocie zawarcia umowy o pracę były pozorne i jako takie nieważne, w konsekwencji prowadziły do uznania, że ubezpieczona nie świadczyła pracy w ramach stosunku pracy, a zawarta umowa o pracę z 1 lutego 2022 r. była nieważna. W związku z powyższym M.P. nie podlegała ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek (art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 13 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych).

Mając na uwadze ustalony w sprawie stan faktyczny, trzeba stwierdzić, że Sąd drugiej instancji nie naruszył w sposób rażący przepisów prawa materialnego, gdyż dokonał ich prawidłowej subsumpcji do ustalonego stanu faktycznego, przyjmując, iż ubezpieczona i płatnik składek zawarli pozorną umowę o pracę, która nie nosiła cech stosunku pracy w rozumieniu art. 22 k.p., stanowiącego tytuł podlegania ubezpieczeniom społecznym. Przyjęcie pozorności umowy o pracę dotyczy sfery ustaleń faktycznych. Skarżąca przedstawiła własną wersję stanu faktycznego, co nie wystarcza do podważenia ustaleń Sądu drugiej instancji w następstwie oceny dowodów spójnej, logicznej i zgodnej z doświadczeniem życiowym. Co do zasady pozorność umowy o pracę podlega ustaleniu przez sądy orzekające jako okoliczność faktyczna i jako taka nie podlega kontroli kasacyjnej (wyrok Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 2010 r., II UK 334/09, LEX nr 604221; postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2024 r., III USK 449/22, LEX nr 3652233). Trzeba pamiętać, że z mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy jest w postępowaniu kasacyjnym związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, co oznacza, że w przypadku poddania skargi

kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu musiałby uwzględnić poczynione w sprawie ustalenia przy rozpatrywaniu podniesionych w skardze zarzutów naruszenia prawa materialnego. Sformułowane przez skarżącą zarzuty rażącego naruszenia prawa nie miałyby zatem znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (postanowienia Sądu Najwyższego z: 27 stycznia 2009 r., II PK 248/08, LEX nr 736732; 22 maja 2024 r., III PSK 59/23, LEX nr 3716458). Podnoszone przez skarżącą w tym zakresie argumenty stanowią zatem polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi, co zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. uchyla się spod kontroli kasacyjnej.

Wobec niewykazania przez skarżącą istnienia powołanej przesłanki przedsądu Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(J.K.)

[SOP]